

CUTIA PANDOREI

CUPRINS

STANCA – LICEU CU STIL 3

FUGIT IRREPARABILÉ 4

ELEVUL DE LA STANCA ȘI LITERATURA

POEZII 5

PROZĂ 8

SCRISORI DE DRAGOSTE 10

ȘI SPIRITUL CERE DE MÂNCARE!

RAFTUL CU CĂRȚI 12

TEATRU 13

FILM 13

RĂBUNIRI POLIGLOTE

ÎN LIMBA FRANCEZĂ 15

ÎN LIMBA ENGLEZĂ 17

NE MÂNDRIM CU... 18

ELEVUL DE LA STANCA ȘI MUZICA 20

HAI SĂ VORBIM DESPRE 21

Anii de liceu conturează o personalitatea individului, petreci acești patru ani
Am observat că, liceul nostru, *Doamna* înscriere. Lor vreau să le *putea întâmpla!*

Îmi permit să aproape patru ani în în primul an, am fost și eu am hotărât că nu voi rămâne decizie încă din primele trei

În momentul în care m-a șocat dimensiunea înconjură. Mi se păreau dar mi-am dat seama repede aproape familială. Mi-am mult ca sigur că și eu eram la fel.

După puțin timp însă, din această masă monocromă, sub influența unor profesori moderni în concepții și a anturajului oferit de colegii mai mari, au început să se evidențieze individualități. Văzând cât de mult diferă acestea între ele, m-am convins că liceul *Doamna Stanca* nu produce, ca de sub matriță, *loturi* de absolvenți identici, fără nimic special. În curând mi-am dat seama că nici eu nu ajunsesem, așa cum m-am așteptat și cum știam că se întâmplă la alte licee, ori un tocalar înrăit, ori un copil-problemă, ci un elev cu personalitate și stil conform capacităților mele.

Așadar, **personalitate și stil – iată substanța elevului de la** care profesorii îl ridică la acest nivel, modelându-l în funcție de propriu.

Individualități bine conturate, elevii noștri conștientizează valoare și au o siguranță de sine care le permite să polemizeze cu profesorii, iar caracterul din ce în ce mai puternic îi determină recunoaște greșelile atunci când este cazul.

Având în vedere aceste aspecte, este firească prezența în reviste care încearcă să-i reprezinte pe elevi. Sub auspiciile unui redacțional, publicația se dorește a fi un forum în cadrul căruia să ne putem Noul format încearcă să trateze subiecte cât mai interesante. Avem, bineînțeles, rubrica de literatură (cerută de numeroși elevi talentați), trecem apoi la aspecte de viață culturală interesante pentru tineri (noutăți editoriale, teatru, film) și nu sunt lăsate la o parte nici muzica sau sportul. Am intervievat sau menționat – din lipsă de spațiu – doar pe aceia care s-au evidențiat în diverse domenii: muzică, teatru, proiecte politice internaționale, iar pentru o problematică mai diversificată am păstrat o rubrică deschisă oricăror sugestii.

Cum aceștia sunt, în linii mari, parametrii în care se va dezvolta revista noastră. Necesităm însă, în primul rând, ajutorul vostru: de la creații și articole, până la sugestii privitoare la structura revistei sau la problemele abordate.

Încercăm să realizăm o publicație de înaltă calitate, care să ne reprezinte pe toți și avem nevoie de voi să ne spuneți dacă o facem așa cum trebuie – cu personalitate și stil.

întâlnit apoi colegii care îmi păreau niște elevi șterși, dar mai

perioadă extrem de importantă în dezvoltarea motiv pentru care sunt de părere că locul, unde îți cruciali, contează extraordinar de mult. pentru *bobocii* care au venit în ultima vreme la *Stanca* nu era printre primele opțiuni în fișa de spun doar atât: *Este cel mai bun lucru care vi se*

vorbesc astfel acum, după o *vechime* de Colegiul Național *Doamna Stanca* și după ce, în situația lor. De când am aflat de repartizare, mai mult de un semestru, însă am uitat această luni.

am intrat pentru prima oară pe poarta liceului, redusă atât a clădirii, cât și a curții ce o extrem de mici în comparație cu alte licee, că acest aspect conferă locului o atmosferă

Stanca, pe potențialul

propria lor oricând chiar și să-și

colegiu a unei nou colectiv exprima cu toții.

Fugit irremediabile...

Urc treptele pe care timpul și-a lăsat amprenta și mă uit în jur... aceiași pereți, același coridor, aceleași răsede, colegi grăbiți... și parcă din toate ungherele răsună neauzit ecoul cuvintelor controversatului M. Dinescu: *SUNT TÂNĂR, DOAMNĂ, CU SPATELE FRUMOS.*

Da, stimați Colegi, chiar dacă de cele mai multe ori refuzăm să-i acceptăm importanța sau suntem incapabili de a o percepe, trebuie să recunoaștem – Colegiul nostru este locul în care se manifestă nelimitată, neobosită și mereu surprinzătoare *MINUNE A TINERETII*. Și, nepresați de timp, de catalog sau de acești pereți, cu toții am învățat, mai presus de orice, să fim *OAMENI*. Inconștient, am refuzat să existăm doar și am crezut în *A TRĂI*.

Protejați de dragostea și devotamentul profesorilor, am reușit să smulgem o fărâmă din eternitate, să lăsăm o amintire, un zâmbet; ne-am luptat să nu moară ce e frumos în noi pentru că în *ADOLESCENT* totul e frumos... adolescentul e cel mai frumos.

De ce să fim goi sufletește și să ne privim de tot ceea ce ne dăruiește acest univers? De ce să fim indiferenți la esențe și să ne pierdem în aparențe? Suntem diferiți de lumea de dincolo de porțile liceului, iar anii petrecuți aici nu ne-au fost furați, ci dăruți.

În patru ani avem totul: extremele – culmi și abisuri, cuprinsul – elanul și zborul neînfrânt și mai ales *NEUITAREA*.

Eu am înțeles că:

*Mâine va deveni azi,
câci azi a fost un mâine.
Al despărțirii mâine e azi,
dar e și mâine.*

*Însă al meu mâine a fost ieri,
câci și ieri a fost un azi.
Eu n-am fost nici ieri, nici azi,
Eu sunt un mâine.*

Clipa e și azi, e și mâine!

(Cristi Bretan, *Carpe Diem*)

Dar voi?

Anca Bretan, a XII-a A

Dans în cimitirul gol

Fursecuri agățate
 pe sârma ghimpată
 mingi ascuțite
 cresc în alun
 Păsări albastre ciripesc
 Un pas se-ascunde
 altul adormecă
 iarba Paradisului
 Două mâini se caută-n întuneric
 Lumini vibrează
 căutând păcatul
 Dar...
 totul sfârșește...
 Și-ncepe dansul desculț
 al cimitirului gol

Dorința

Aș vrea
 să zăresc contopirea
 unei piersici
 dezbrăcate
 săucid în vibrațiile
 culorilor
 să iubesc castanul înecat
 în cărarea timpului
 Aș vrea
 să zbor pe-o aripă
 trezită de gălăgia
 amiezii
 Aș vrea
 o clipă să dezbrac
 noaptea și ...
 trupul ei gol să-l privesc
 Uitarea.

S-a întâmplat cândva...

Paturi goale
 au cântat
 Cinci creșcuți pe-un fir de
 iarbă zâmbesc
 eu... tu... porumbul
 bradul, narcisa
 și carameaua
 Pahare de cafea se topesc pe
 butacul pământului
 Lucruri uitate în ușa din spate
 a soarelui
 aduc adormirea
 Atingeri de libelule moarte
 plutesc în acrul putred...
 și lacrima mucegăită
 Alunecă pe obrazul
 descompus

Video-clip

Păpușă de porțelan
 pe canapea înecată
 în culorile toamnei
 sunt...
 Rănile mele cresc frezii
 albastre iar crengile
 magnoliei pielita
 străpung...
 O mână neagră încearcă
 buburuzele ieșite din
 crăpăturile inimii
 s-ascundă...
 Un ac și-o ață muncesc
 Acum la reanimarea
 duhului meu.

Lorelei, a XI-a A

Iluzii

Privind în cercuri străvezii
 Zărești minuni cumplite;
 Se dau pe leagăn argintii
 Făpturile-nvechite

Și clinchetele roților
 Răsună-n depărtare,
 În peșterile munților
 Și-n însticiata vale.

Diana Apati,
 a XI-a A

Cuvinte

Cuvinte scrise pe-o foaie de hârtie...
Litere...silabe...tu!!
Te regăsesc într-un cuvânt,
într-o privire, într-un zâmbet,
în mine.
Te vad. Te oglindești în ochii mei,
ești în cuvintele mele,
în sufletul meu; în ființa mea.
Trăiești în adâncul inimii mele,
te-aș hrăni cu dragostea mea;
Dar de ce?
Dacă tu nu îți vezi
reflexia în oglinda sufletului meu?
Te regăsesc într-un cuvânt,
te regăsesc în mine,
dar tu nu vezi katharsisul ce-l simt
De câte ori
îmi ești aproape.
Alte cuvinte scrise pe-o altă foaie de hârtie
Alte litere... alte silabe... ACELAȘI TU!
Te regăsesc în același cuvinte,
în aceeași privire, în același zâmbet,
ÎN ACEEAȘI EU.

Diana Ș., a XI-a B

Speranțe

Zeitățile se-nalță
În visul marilor iubiri,
Din vis se-nalță o speranță,
Credința marilor gândiri.

Și plâng, deșertele destine
Sub chinul marilor puteri,
Mai cred în mari domnii divine,
Ce și-au pierdut puterea ieri.

Ce mai rămâne? Doar speranță,
În tot ce-a fost cândva frumos,
Nemaicrezându-se în viață
Rămâne totul fără folos.

Azi, plâng sufletele blestemate
Din cauza marilor dureri,
Căci sunt destinele uitate,
În fața marilor plăceri.

Crezând în tainica speranță
Noi câțiva încă visăm
S-avem o clipă de iubire
În viața ce-o mai așteptăm.

Amintire

Trecut-au anii cei frumoși
Cu vise multe și speranțe,
Privim în urmă-acum duiosii,
Ne amintim de libertate.

Căci nu e cale de-a te-ntoarce,
În anii dulci copilărești,
Iar timpul trece mai departe,
Fiind imposibil să-l oprești.

El este însuși Zburătorul,
Ce trece asemenea unui vânt
Aducând pe buze amorul
Și vocea ultimului gând.

El este însăși fericirea,
Însăși moartea, însuși dorul.
Toate vin cu timpul, toate
Și se duce, duce amorul.

Ionuț Neamț, a X-a E

Toamna

Toamna s-a lăsat de-odată
Peste deal, peste câmpie,
Învelind natura toată,
Cu-a ei mantie argintie.

Gâze, frunze, flori și fluturi
Zgribulite stau în vânt,
Vântul smulge frunza toată,
Așternând-o pe pământ.

Turmele se lasă-n vale
Clopote s-aud sunând,
Iar ciobanii vin în urmă,
Dor din fluieră cântând.

Satul

În fiecare toamnă
Prin satul meu trec iar,
Să mă-ntâlnesc pe uliți
Cu amintiri de jar...

Revăd cu nostalgie
Copilăria mea...
Nu pot uita vreodată
Ce dragă mi-a fost ea.

Mi-e satul parcă altul,
Cu chip întinerit
Și plin de voie bună,
Îmi spune „bun venit”!

Castanii de pe uliți
De mult, de mult mă știu,
Dar frunzele de-aramă
Îmi spun că e târziu.

Îmi caut copilăria ...
O caut în zadar
Și-n fiecare toamnă
Prin satul meu trec iar.

Liliana Mikloș, a XI-a A

Iluzie nepieritoare

Iubite, unde ești tu oare?
Luceafăr blând al fericirii mele,
Ce arzi prin miile de stele
Cu străluciri de diamant,
nepieritoare...

Lumina ta demult nu a pătruns
Geamul unde eu te-am așteptat
Și lacrimi pieptul mi-au spălat
De suferință și de-amarnic plâns.

De ce-ai plecat tu, dulce-nfățișare,
Abandonându-mă-n epava zării,
Înfășurată-n undele pierzării,
Învolburată-n note de chemare?

Larisa Alexan, a XI- a B

Vis apocaliptic

S-au plecat din cetini brazii,
Arșița pândea și-n umbră,
Ca o limbă a pieirii
Focu-ncepe să-i cuprindă.

Urlet, vaiet, chin al morții
Se aude prin pădure,
Cățărata-n gheara sorții
Veverița face ture.

Dar deodată-nțepenește,
E un trup inert și copt,
Ghearele-s înfipite-n coaja
Arborelui vieții rupt.

Și în două-trei clipite,
Cât era de mare spaima,
S-a lăsat peste pădure
Copleșind și viața, drama

Câte-un trosnet de tăciune
Se aude la distanță
Și-ndelungatele vibrații nebune
Ce s-au întins pe deal, pe coastă.

Și se-ndreaptă ca un urlet
Măturând ce-i stă în cale,
Prăvălind un vârf de munte
Peste satele din vale.

Mările ieșiră-n valuri,
Munți ce ajungeau în nori,
Spintecând lăcașuri sfinte
Distrușând vieți, comori.

Și cu toată urâciunea
Ce-a făcut-o peste lume,
Piatra cea din cer picată,
De la om a primit nume.

A distrus în parte viața,
Truda frunții omului,
Dar n-a putut lua speranța
Închinată Domnului.

Crina Ziman, a X-a E

Bat clopotele bisericii...

Într-o seară, târziu, mergeam spre casă cu pași mărunți și grăbiți.

Ningea cu fulgi mari și zăpada începea să se depună pe străzile murdare ale Sătmarului. Era liniște și strada era pustie. Mă simțeam pierdut în singurătatea gândurilor mele când, deodată, o lumină albastră mi-a izbit fața luminând toată strada, apoi încă una. Două mașini ale poliției și o salvare au trecut în grabă pe lângă mine și s-au oprit la nici cinci sute de metri.

M-am grăbit să vad ce se întâmplase. Ajuns la fața locului am privit înăuntru pe fereastra mare a casei. Toată camera era plină de sânge. Am zărit o femeie stînd pe un scaun, cu capul rezemat de masă, având un cuțit imens înfipt în spate. Lângă peretele paralel cu fereastra, un copil era căzut la pământ.

Pe corpul lui erau mai multe tăieturi, fața îi era de nerecunoscut, iar în jurul gâtului se vedea strînsă o bucată de sîrmă. Era și el mort. În mijlocul camerei stărna trupul unui bărbat spânzurat de grindă. Ochii deschiși, ca de sticlă, albaștri și adânci ca marea care a pus capăt atâtor vieți omenești, priveau în gol, se adresau parcă fiecărui privitor și întrebau: „De ce?”. M-am interesat de cele întîmplate, punând întrebări celor din jur. Cineva a răspuns scurt, cu glasul înghetăt: „Aici a avut loc o crimă la miezul nopții”. În scurt timp poliștii luaseră cadavrele, iar privitorii curioși se împrăștiaseră. Doar eu am mai rămas și priveam camera însîngerată.

După câteva minute mi-am continuat drumul. Ningea din ce în ce mai tare. Stratul de zăpadă îmi îngropa gleznele, iar frigul și liniștea erau din ce în ce mai apăsătoare. Însă nu prea îmi păsa de aceste aspecte ale vremii, deoarece eram prins în hora altor gânduri. *Cine ucise femeia și copilul cu atîta cruzime? Bărbatul... și apoi se sinucise? Sau poate... un criminal nebun a obligat bărbatul să-șiucidă soția și copilul și apoi să se spînzure, iar acum umblă cine știe unde, pe străzile orașului, căutându-și următoarele victime?* Nu puteam răspunde la aceste întrebări, și faptul pur și simplu mă enerva.

În cele din urmă, frămîntat de gândurile-mi sumbre, am ajuns acasă. **Deodată auzii bătînd clopotele bisericii.** M-am uitat la ceas... miezul nopții. Imposibil! Bărbatul pe care l-am întrebat îmi spusese că a avut loc o crimă la miezul nopții. *Însă miezul nopții e acum!* Am pornit înapoi spre casa unde văzusem camera însîngerată și familia ucisă.

Stratul de zăpadă era considerabil, însă nu mai ningea; frigul era și mai înțepător și a început să sufle un vînt ascuțit ca o sabie folosită la decapitare. Toate acestea însă nu m-au împiedicat să merg din ce în ce mai grăbit spre locul misterios. Când am ajuns, mi-am dat seama că am alergat aproape tot drumul. De la distanță am observat luminile albastre și roșii ale mașinilor poliției și ale ambulanței. *Cum se poate să mai fie aici?* La plecarea mea din fața casei, nu mai era absolut nimeni, nici poliștiți, nici salvare, dar nici măcar privitori curioși. M-am apropiat de casă îngrozit. Am recunoscut câteva persoane pe care le văzusem și cu cîțva timp înainte. Am privit din nou înăuntru pe fereastra mare a casei. Totul era exact ca mai înainte: femeia cu cuțitul înfipt în spate, copilul cu tăieturi căzut la pământ, bărbatul spânzurat, cu acei ochi deschiși care puneau aceeași întrebare: „De ce?”. Era însă și ceva diferit. Printre privitori am zărit un tînăr, cît mine de înalt, îmbrăcat exact cum eram și eu. Privea înăuntru pe fereastră, la fel cum am privit și eu când am văzut pentru prima dată casa. M-am apropiat să mă conving dacă într-adevăr mă văd pe mine. Incredibil! Mă uitam la mine cum privesc pe fereastra unei case însîngerate în care o familie tocmai a fost ucisă. Aș fi vrut să mă întreb ceva, dar nu îndrăzneam, așa că am plecat grăbit.

Am ajuns din nou acasă. Obosit și buimăcit cum eram, m-am culcat, însă nu puteam adormi, deoarece gândul îmi zbura mereu la locul misterios pe care îl văzusem în noaptea asta de două ori și nu realizam ce se întâmplase cu mine. Nu-mi puteam da seama dacă familia ucisă și casa însîngerată erau realitate sau închipuire, dacă am visat cu ochii deschiși sau... poate doar imaginația mea a luat-o razna în noaptea tristă și întunecată, luminată doar de raza singuratică a lunii ce se reflecta pe fașa mea. Nu voi ști niciodată... nici eu, nici voi. *Și dacă chiar a fost o crimă și criminalul se afla acum în libertate și bîntuie străzile orașului?...*

Dar ce se aude?... Clopotele bisericii...

Ecuatie de vară

Bluza roz zboară prin lanul de grâu. Cerceii veseli atârnă acum în cireșul satului. Fusta albastră-și destăinuie secretele:

...parfum de ochi căprui uitaji pe-o rază de soare. Șosete albe prăfuiesc cărarea încălțită, transformând totul într-o fâlfăire de aripi îngerești.

...papuci care curg pe un râu adormit. Făptura divină-și ridică un picior și soarele-i alinta pielea fină... Fluturii se joacă cu părul ei îmbălsămat de miresele câmpiei.

Fugise de griji, fugise de lupii îmbrăcați în haine de miel. Se ascunse tocmai aici în sânul naturii pe care nu demult o ura.

Da, demult... o plictiseau visele, frumusețea și puritatea, dar chiar acum ea visa... și admira frumusețea și candoarea naturii. Visa un vis frumos, vis uitat de fetițe rumene-n obraji, în adierea vântului văratic.

Acum, iubea tăcerea, ea, care de atâtea ori nu putea să stea singură, care nu tăcea niciodată...

Pentru prima oară reușea să asculte minunata poveste a naturii. Picăturile care-i înecau obrajii deveneau boabe de struguri atunci când atingeau pământul. Scria pe-o foaie de stejar și apoi o arunca. O arunca în valurile unei mări... Strănuta...

„Buze topite pe farfuria mucegăită ucid culorile curcubeului. Punctulețe atarnate străjuiesc castelul unei grădini cu trandafiri tăiați. Orhidee răsar din pământul trandafirilor morți. Orhideea sălbatică devorează amintirile păticecă cu păticecă fără a-și lăsa o petală pe hârtiile aruncate în coșul vântului...”

Mă trezesc...

Lorelei, a XI-a A

Meditație

Cu acorduri suave ori puternice, line ori zguduitoare, inima mea este un veșnic cânt.

Tristețea... ce e tristețea?

E probabil tot!... E cer, e vânt, ... e iubire? Se prea poate. E sufletul, e melancolia, e... poate... fericirea! Ce ironie! E oare ea efemeră? Sau sufletul nostru este o oază, neagră, plină de cărbune, în care fericirea e doar un sentiment, o amăgire, o licărire ce întreține totuși flacăra vieții noastre... Și când ea întârzie să apară, flacăra arde tot mai șters, viața noastră e ca o săgeată fără țintă. Și atunci... ne întrebăm: *meritã oare să trăim? Cine a trimis sufletele noastre pe pământ?* Probabil întreaga noastră existență e o pedeapsă, o încercare! Altfel... ce suntem noi pe lângă Divinitate? Care e rolul nostru?

Într-o galaxie în care sufletele noastre caută cu lăcomie un strop de fericire, tânjim după implini și chiar ne mulțumim cu o senzație, înșelătoare, de bine.

Cerem mult?... Nu. Poate cei din jurul nostru nu sunt capabili să înțeleagă chemarea lor. În lumea aceasta amară, care e totuși rolul nostru? Acela de a-i face pe cei din jur fericiți, de a le aprinde o licărire de aur în inimi, de a-i îmbăta pentru o secundă, de a-i înșela... deoarece fericirea nu a existat niciodată. Poate singura fericire autentică e aceea în care îți poți vărsa lacrimile înfierbântate de focul care odinioară se numea fericire și să îneci camera în hohote disperate. Atunci poate sufletul nostru, zdrobit, sfâșiat, sângerând cu poftă, ne dă o senzație de beție înflorită în suspine înăbușite.

Să fie aceasta tristețe... sau fericire?

Dar noi... unde trăim?... Trăim?... Sau visăm? În visul acesta, care se numește viață, e o luptă crâncenă între noi și oamenii dinlăuntru nostru? Oare galaxia noastră nu e doar un atom din întregul Univers? Și totuși, în beatitudinea în care trăim ne considerăm centrul Universului.

Ce ironie!

Loredana Nistor, a XI-a D

Dragă Maitreyi,

Nu am îndrăznit să-ți scriu, deoarece nu știam dacă sentimentele mele sunt împărtășite și acum de tine. Nu credeam că voi iubi cândva așa, „dar acum știu, acum este altfel”, lumea mea se învârtă de-acum în jurul unei priviri, șoapte sau scâpări a fânței tale, întipărite în mintea mea.

Deși au trecut doar două săptămâni de când ne-am despărțit, de când am pășit ultima oară în Calcutta, parcă ar fi trecut o eternitate, în care inima mea nu mai are astâmpăr. Îmi lipsesc enorm gesturile tale care lasă în urmă parcă o dară de mătase și privirea pătrunzătoare care m-a învățat să iubesc.

Îmi este dor de orele în care tu mă înțai în bengaleză care, trebuie să recunosc, nu este la îndemâna oricui, iar eu încercam să te învăț franceza, limbă care unește sufletele îndrăgostiiilor. „Et si tu n'exitais pas, dis moi pourquoi j'existerais. Pour trené dans une monde sin toi”, o lume în care fiecare pas fără tine alături pare un drum spre o lume din care nu te mai poți întoarce, o lume mai tristă.

Nu știu cum și de ce, dar tu mă făceai să mă simt altfel, mai bun, mai cald, mai plin de viață, mă învățai să zbor și să iubesc în același timp, m-ai învățat să zbor spre cer, spre îngeri și m-ai învățat să iubesc un înger, pe tine... M-ai învățat să trăiesc prezentul, să nu-mi pese de trecut, iar viitorul părea mai frumos și mai ușor de trecut alături de tine. Mi-e dor de puritatea și de inocența cu care îmi arătai dragostea, dar și de maturitatea cu care tratai fiecare obstacol al fericirii noastre.

Trebuie să îți spun că voi păstra acea zivijă a lui Tagore, pentru că este singurul lucru pe care „l-ai prețuit până nu de mult”, iar acum îl am eu și îmi va aduce mereu aminte de o fată cu privirea caldă „un glas dulce nemiintâlnit și de un mery de mătase”.

Mereu îmi voi aminti de „patima asta care m-a făcut să uit de celelalte iubiri efemere din viața mea” și m-a făcut „să mă mulez după sufletul și vrerile tale”, Maitreyi...

Deși trebuia să-ți fiu un frate, nu am rezistat tentației și am dorit să cunosc ceea ce era interzis, sigilat în sufletul tău, am încercat și cred că am reușit să deschid poarta sufletului tău și să-ți eliberez iubirea, într-un alt mod față de cum ai trăit-o până acum.

Să știi că tot ce mi-a mai rămas de la tine și tot ce voi avea toată viața, va fi o umbră, o umbră care mă ține în viață și care mă face să sper, iar umbra aceea ești tu:

„Eu umbra aceasta pe care

O sameni în sufletul meu,

Cu milă și cu tristă mirare

Voi duce-o cu mine mereu

Ș-apoi într-o zi, oarecare

În care-mi va fi cel mai bine.

Voi pune-o în vechi calendare

Duminica tripului meu.

Fiori prin mine umblă

Și nu am trebuință,

Te rog pe tine, umbră

Să redevii fânță...”

George Bacovia, *Umbru*

Acea fânță care m-a învățat să iubesc și care a uitat să mă învețe și să uit ceea ce simt pentru tine Maitreyi...

Al tău mereu, Allan.

Dragă Allan,

Stai singură... vântul alungă firele de păr mângâindu-mi ușor fața... nimic nu va mai fi ca înainte, nimic. Stai singură în noaptea și mă gândesc la tine... Mi-e frig, mi-e teamă de lumea ce ne înconjoară. Mi-e dor de tine și aș vrea să fiu cu mine, dar știu că lumea ostilă mă va despărți de tine. Clipele trec, zilele trec, iar tu ești departe de mine... Oare de ce nu ești aici? Oare de ce nu a fost să fie, de ce? Întrebări care îmi umbresc mintea și ale căror răspunsuri nu am să le găsesc niciodată.

Aș vrea să dau timpul înapoi, să te mai văd o dată înainte de a pleca, pentru că tu ești singura mea alinare. Îmi lipsește zămbetul tău, îmbrățișarea ta și îmi lipsește, mai mult ca oricând, lumina ochilor tăi, căci viața mea acum este doar un vis, și acela e... de a te vedea... să-ți spun cât de mult îmi lipsești. Și te voi iubi mereu.

Când te vei gândi la mine, eu voi fi departe, iar când vei dormi eu îți voi fi aproape. Privesc în umbra nopții și te zăresc, parcă aura imaginii tale apare ca un inger, dar ești mult prea sus ca să te pot atinge. Mai am o singură șansă să transform iubirea mea în metri, pentru că ea ar ajunge până la soare, ar înconjura planetele, ar trece prin toată galaxia și ar ajunge la tine.

Sunt zile în care mă trezesc și inima îmi bate mai tare, încă te privesc precum în vis, încerc să uit că nu îmi ești alături și îmi aduc aminte de clipele de neuitat, când tu m-ai sărutat, eu m-am zăbătut și am fugit lângă ușă, am dat semne de suferință și de o tulburare neașteptată. Am stat o clipă, apoi m-am azvârlit în brațele tale și ți-am spus că „Nu pot trăi fără tine!”, atunci mi-ai spus că mă iubești.

Știu că mă iubești, pentru că de fiecare dată când te priveam te simțeam „mai plin și mai cald, cersat și sorbit de toată setea dragostei” mele. Era un ceas, acela în care simțeam atât de cert că ești cel dintâi și singurul, încât nu îți era teamă de nimic.

Îmi e greu fără de tine, dar dragostea e tot ceea ce avem, e singura modalitate în care ne putem ajuta unul pe altul. Iubirea ne umple inima și tot ea ne vindecă sufletul. Sper că vom fi împreună, pentru că ne iubim sincer, iar iubirea adevărată nu se oprește la jumătatea drumului, nu se pierde și nu minte... iubirea e pahar plin cu nectar din care trebuie să savurăm fiecare picătură.

Stau și mă gândesc cum să ajung mai aproape de tine și nu reușesc să îmi dau seama ce-mi lipsește ca noi să fim împreună pentru eternitate... Poate că așa ne e scris, să fim departe unul de celălalt și să iubim prin suferință... Dar să știi că am atâtea nevoie de tine. Tu reprezینی visele mele, motivul pentru care eu trăiesc, tu ești totul.

Deși sufer acum, știu că fericirea a intrat în viața mea odată cu tine. Fericirea... e un cuvânt sublim... iubirea înseamnă o avere, o dragoste, dar totodată și o durere, iubirea poate fi frumoasă, dar și furtunoasă. Iubirea ne-a luat pe aripa ei, nu am alungat-o și nu am regretat. Ești ca o săgeată care mi-a străpuns inima și care mă omoară, dar numai această iubire mă poate aduce la viață.

Durează doar un minut să-ți spun că te iubesc, dar va dura toată viața să-ți arăt cât de mult... și nu uita niciodată că pentru mine tu ai fost, ești, și vei fi dragostea cea mare, născută dintr-o întâmplare. Dragostea ce o simți pentru tine nu se va stinge niciodată, va fi o dragoste nesfârșită. Doar atunci când îngerii vor blestema, când demonii se vor închina, când marea va deveni roșie, atunci ea se va risipi, iar asta înseamnă niciodată.

Te iubesc atât de mult, încât am început să-mi doresc să sufer pentru tine, încât am ajuns să-mi iubesc chinurile, temerile, gelozia și durerea pe care o trăiesc, iar dacă aș ști că ești un cuvânt din mine, crede-mă că nu aș vorbi niciodată de frică să nu te pierd. Acum ești departe și senzația de pustiu mă cuprinde, mă domină și mă cutremură. Oare cât timp va mai trece până când te voi putea strânge în brațe... cât?

Cu ochii aproape adormiți mă întreb cât mai am de așteptat... cât timp vom mai sta departe unul de celălalt? Departe în lumea suferinței trăiesc cu dorul meu pustiu, azi am uitat ce-i fericirea, mi-e dor de tine... atâtea știu.

Afară este trist, așa cum este și în sufletul meu pustiu, care te cheamă tot mai intens.

Cu dragoste,
a ta Maitreyi

ȘI SPIRITUL CERE DE MÂNCARE!

Având în vedere substanța liceului nostru, este limpede că nu putem lăsa nemenționate în revistă evenimentele mai recente ori mai vechi din domeniul cultural, dar nici opiniile elevilor privitor la acestea. Ne-am propus să includem în prezenta rubrică și *filmul*, ca o modalitate de exprimare ce se integrează din ce în ce mai serios în fenomenul cultural. Dar să începem cu...

RAFTUL CU CĂRȚI

Vă recomandăm:

Anton Nicolae, *Literatura română – pregătire completă*, Ed. Aula, Brașov, 2005
Naomi Ionică Zach, *Concepte operaționale pentru literatura română*, Ed. Aula, Brașov, 2005
G. Angelescu, A. Bota, A. Bărbat, *Limbă și comunicare (cu aplicații)*, Ed. Aula, Brașov, 2005
Nicolae Manolescu, *Literatura română postbelică* (vol.I-III), Ed. Aula, Brașov, 2004
Matei Călinescu, *Conceptul modern de poezie*, Ed. Paralela 45, Pitești, 2005
www.aula.ro / www.edituraparalela45.ro

Dar și...

De ce iubim femeile

*„Mi-am întâlnit vechea iubită
Pe stradă, noaptea trecută.
Părea atât de bucurioasă că mă vede.
Eu doar am zâmbit despre trecute seri
Și am băut câteva beri,
Încă nebuni după toți anii ăștia
Încă nebuni după toți anii ăștia...”*

De ce iubim femeile,
Mircea Cărtărescu, Seria *Cartea de pe noptieră*, Ed. Humanitas, Buc.,
2004

Purtătorul de drapel al generației „optzeciste”, Mircea Cărtărescu, și-a lansat cea mai recentă lucrare, punând în discuție unul dintre controversatele fenomene sociale – dragostea bărbaților pentru femei. Lipsa semnelor întrebării din titlu ne susține convingerea că autorul încearcă să ilustreze motivele acestui sentiment care, privit de aproape, pare cu desăvârșire intim, însă analizat în ansamblu devine chiar o isterie în masă. De aici și necesitatea unui astfel de material.

Deși se adresează clar „distiselor cititoare”, cartea ar trebui lecturată și de către cititori – dacă nu pentru altceva, măcar pentru a se înțelege mai bine pe ei înșiși. Este vorba de o culegere de „povestioare” ce conțin ciocnirea dintre destinul autorului și cel al câtorva femei care și-au lăsat amprenta asupra conștiinței acestuia. Folosindu-se de stilul său deja consacrat, Cărtărescu reușește să ilustreze relațiile sale din trecut la parametrii psiho-fiziologici, pe care aceștia i-au determinat la momentul respectiv: de la emoția atingerii primului triunghi pubian, până la dorința inexplicabilă provocată de a Venus supraponderală.

Amestecând finețea unui artist cu lexicul unui adolescent, prozatorul reușește să redea primele trăiri erotice. În alte situații renunță la vocabularul „puștesc”, dar își păstrează acea franchețe caracteristică, prin care izbuteste să facă înțelese cele mai complexe sentimente, stări și senzații.

Fiecare femeie are un farmec aparte, oferind posibilitatea de a se construi în jurul acestui element o poveste care conține motivele izbucnirii și stingerii pasiunii autorului pentru ea. Interesant este la Cărtărescu faptul că, spre deosebire de viață – când de multe ori ajungem să urâm persoanele odată iubite – el nu pare a urî sau a disprețui pe nici una dintre „femeile sale”. Explicația ar putea găsi substanță în ideea că ele au devenit acum personajele sale cu care discută „față-n-față”, la o bere, ca în citatul ce deschide lucrarea și care demonstrează predispoziția sa spre confesiune.

Unele dintre textele adunate în carte cuprind considerații personale, legate îndeosebi de dragoste și femei. „Nevoia de intimitate” este o palmă dată tuturor falșilor pudici și o pledoarie ce

susține că sexual nu este și poate fi vulgar atâta timp cât e generat de o adevărată intimitate a celor doi parteneri.

De ce iubim femeile este eseu care dă și titlul volumului și constituie desăvârșirea acestui omagiu adus femeii privity din toate unghiurile. Autorul face o trecere în revistă a nenumăratelor motive pentru care iubim femeile și se oprește într-un final asupra aceleia care pare să le includă pe toate: „De ce iubim femeile (...) Pentru că din ele am ieșit și-n ele ne-ntoarcem, și mintea noastră se rotește ca o planetă greoaie, mereu și mereu, numai în jurul lor.”

Zachariah, a XII-a A

TEATRU

Noir Desir

Pe data de 17 martie 2005, în localul *No Limits* a avut loc o premieră absolută pentru Satu Mare – un spectacol de teatru inedit: *teatru de cafenea*. Sub titlul sugestiv, *Noir Desir*, două dame de companie (o exprimare eufemistică, dar cerută de natura publicației noastre) își povestesc viața trecută atât prin filtrul conștiinței lor, cât și a bărbaților care le-au „gustat”.

Avem de-a face cu un text avangardist, contemporan, în care expresiile licențioase, precum și modul direct de exprimare – atât verbal, cât și fizic – al protagonistelor poate părea deplasat. Se prezintă realitatea vieții cotidiene a unei dame de companie contrapusă visului care ajunge să se transforme în coșmar. Este o piesă de teatru ce combate violența de toate tipurile, fiind, paradoxal, prezentată cu un dramatism voit violent și ironic.

Vizionarea acestui spectacol sub influența câtorva pahare de vin ar declanșa un flux de luciditate, dând astfel posibilitatea de a realiza că lumea prezentată de artiști este, de fapt, propria-ți realitate. Această senzație pare accentuată de interacțiunea personajelor cu publicul.

Surprinzător din toate punctele de vedere, spectacolul a fost prezentat de trei elevi: Diana Turtureanu, Renata Heidel și Vlad Răceu, sub îndrumarea regizorală a actorului sătmărean Sorin Oros.

Noir Desir este o producție ce se adresează tuturor categoriilor de public datorită amestecului de cultural, monden și actual care o caracterizează.

Mirela Țermure, a XII-a A

FILM

Top, top, top... filme

Topul celor mai urmărite filme de către sătmăreni, în perioada februarie-martie 2005, prezentat în exclusivitate de revista școlii noastre, în urma unui sondaj prin magazinele de închirieri DVD, ne demonstrează că pe primele poziții se situează comediiile, pe locul secund aflându-se filmele de acțiune și horror. Iată: 1.

1. *Shrek I, II*
2. *Două pupeze albe (White Chicks)*
3. *I-Robot*
4. *Alien vs Predator*
5. *King Arthur*
6. *Cold Mountain*
7. *Hidalgo*
8. *Alexander*
9. *Azi 13, mâine 30*
10. *Hellboy*

Bianca Birtoc, a XI-a A

Una dintre cele mai impunătoare figuri ale secolului XX, Howard Hughes, a fost un inovator remarcabil, un industriaș cu suflul realității, un producător de filme plin de farmec, întruchiparea americanului care știe să-și asume riscuri, dar, mai presus de orice, el s-a considerat un *aviator*. Prin *Aviatorul*, regizorul Martin Scorsese a țesut firul poveștii în jurul celei mai prolifiche etape din viața lui Hughes: perioada cuprinsă între jumătatea anilor '20 și până în anii '40, când cutezanța și pasiunea pentru zbor a lui Hughes i-au canalizat eforturile atât către aviație, cât și pentru film, începându-și pionieratul.

Aviatorul explorează nu numai realizările, ci atinge viața personală a lui Howard Hughes, inclusiv aventurile sale amoroase cu două figuri legendare de la Hollywood: eleganta și rafinata americană Katharine Hepburn și luxoasa frumusețe a ecranului, Ava Gardner.

O imagine specială:

Pentru a realiza acest film despre omul fascinat de tehnologie și mănât de aspirații spre viitor, Martin Scorsese s-a folosit de inovații cinematografice care i-au permis să recompună realitatea lumii lui Hughes. Îmbinând tehnologia digitală cu tehnicile clasice pentru lumini, costume, design și folosind miniaturi din anii '20 '30 și '40, Scorsese și echipa s-au străduit ca filmul *Aviatorul* să prezinte publicului felul în care ar fi arătat pelicula trasă în bandă Tehnicolor cu două-trei flășii (în culmea gloriei pe vremea lui Hughes). Drept rezultat, gustul estetic modern al regizorului a adus la lumină trecutul acestui american, făcându-l să pară viu.

Aviatorul

Distribuit de *Media Pro Film Distribution*

Distribuție: Leonardo Di Caprio (Howard Hughes), Cate Blanchet (Katharine Hepburn), Alan Alda (Ralph Owen Brewster)

Regia: Martin Scorsese

Durata: 170 minute

Orașe de premieră: București, Cluj, Iași, Oradea.

Cristian Beseni, a XI-a A

Florin Belbe, a XI-a A

Pisica albă, pisica neagră

Un film realizat pe malul drept al Dunării, la granița cu Banatul românesc.

Nici unul dintre cei care joacă în această producție nu este actor. Sunt toți țigani într-un sat dunărean împărțit între clanuri mafioate.

Conflictul esențial este dat de idila dintre doi adolescenți care continuă să se iubească, în pofida faptului că părinții lor le-au *aranjat* fiecăruia căsătorii diferite. Însă nu conflictul în sine este cel ce dă farmec și savoare filmului, ci imaginile ce-l compun de la un capăt la altul și a căror originalitate izvorăște din obârșia balcanică a regizorului Emir Kosturica, ceea ce face ca ecranizarea să nu fie una gen Hollywood, care să impresioneze prin efecte speciale ori prin dramatismul pus pe tavă.

Se înfățișează, în schimb, un mod de viață care pe occidentali i-a șocat, în timp ce noi, românii, l-am privit cu oarecare îngăduință. *Pisica albă, pisica neagră* amuză în orice moment al său, iar aparițiile celor două pisici care, într-un final, ajung să se împerecheze, șochează.

Aparent fără nici un rost în desfășurarea conflictului, idila – de această dată dintre pisici – simbolizează împreunarea lumii occidentale cu cea orientală, rezultatul fiind chiar lumea balcanică prezentată în această producție.

Odată încheiată vizionarea filmului, care inițial pare lejer și lipsit de substrat, zâmbetul de pe buze devine amar când realizăm că trăim de fapt într-o lume nu foarte diferită de cea întâlnită acolo.

Cu toate că ne susținem cu insistență latinitatea, poporul nostru este încă puternic reprezentat de acea metaforă în imagini aleasă de Kosturica pentru a înfățișa balcanismul: un porc care mănâncă nonșalant, degajat, capota de placaj conglomerat a unei mașini Trabant.

La pub en classe de FLE (français langue étrangère)

Le métier d'affichiste n'est pas facile. Il te faut de l'imagination avant tout et du talent. La XII^{ème}B a vécu, pendant les classes de civilisation française, l'expérience des agents de publicité et ils l'ont trouvée intéressante. Une affiche suppose beaucoup de travail, un travail en équipe dont les élèves de la terminale sont fiers. Ils ont réussi à créer trois affiches originales en respectant les lois et les principes de la pub.

Mais le grand défi n'est pas là. Ils finiront leur cours sur la publicité en faisant visionner à leurs professeurs des spots publicitaires propres en essayant de maîtriser la technique du film.

On leur souhaite **bonne chance** !

Je veux

Moi, je suis Kádár Szabolcs élève en X-èmeE et je vous propose de lire ce texte sur l'adolescence.

Je veux me lever, marcher, voir, connaître, chercher des amis, chercher des ennemis, car j'en veux, des ennemis, la vie sans eux n'a guère de sel. Je veux serrer la vie à pleins bras comme je serrerais celle que j'aime. Je veux vivre de l'aube à la vingt-cinquième heure, je l'inventerai s'il le faut. Je veux renverser ce qui me déplaît et garder, défendre ce qui me plaît, je veux renverser les obstacles ou me briser sur eux, pour me reconstruire plus fort et me relancer contre eux. Je veux gagner de l'argent pour pouvoir le perdre, je veux gagner l'amour pour pouvoir le garder, je veux gagner l'amitié pour me battre près d'elle. Je veux me faire tuer sur place pour une idée idiote, je veux me faire tuer, sur place pour mon ami, je veux me faire tuer sur place pour le rire de celle que j'aime; celui qui ne risque pas la mort ne sait pas vivre. Je veux chanter à m'en briser la voix, je veux danser à m'en tuer, je veux donner des coups et en recevoir. Je veux souffrir dans mon corps et dans mon cœur pour comprendre ceux qui souffrent et les soutenir. Je veux suivre le courant en le remontant, je veux décrocher le lot du plus haut mât de cocagne, je veux chasser l'homme et la bête. Je veux mourir pour un homme que je n'ai jamais vu. Je veux étouffer à force de vouloir. Je veux faire mille projets et en réaliser le mille et unième.

Je veux mettre mon père à la place de Dieu. Je veux choquer le monde pour qu'il veuille me battre. Je veux être écrasé comme le blé au moulin et devenir pure farine.

Je veux avoir un fils pour en faire un homme.

Le premier homme.

Je veux faire tout cela. Et puis mourir heureux.

J'aurai vécu.

(Marcel W. 16 ans)

Kádár Szabolcs, a X-a E

Liberté

Le poète homme libre
esprit soûlé
de bonheur
de désespoir
et de mémoire
sans de très élevées
aspirations
sans thèmes ni espoir
seulement images et paroles
filet d'idées morbides
sonores inachevées
et désirs réprimés
attraits rancunes éphémères
mais il dort calme
et crie ébloui
par l'éclat de l'eau
révitalisante
le poète homme libre
étourdi
qui s'enfoncé
en toi

Daniela Crășneanu,
a XII-a B

Encore

Je regarde perdue l'automne...
La saison de la mélancolie, de la tristesse,
Feuilles jaunes, rougeâtres, tombées,
Soleil doux, ciel bleu.

Ma pensée vole loin,
Aux moments où j'étais la tienne.
Mes larmes coulent sans arrêt...
Mais elles ne t'amèneront plus chez moi.

Tu es parti et sans regarder en arrière,
Tu es parti et tu ne reviendras plus.
Tu es parti et tu m'as laissé la souffrance,
La souffrance causée par ton absence.

Ai-je vraiment signifié quelque chose pour toi ?
Où tu ne te souviens plus de moi ?
Tant de questions me tourmentent,
Et je ne trouve nulle part les réponses.

Ta disparition m'a laissé un goût amer
Mais je ne te condamne pas, c'est ton choix...
Je ne te reproche rien !
Tu m'as rendu heureuse !

Tu m'as appris à être heureuse,
Quand j'avais perdu toute espérance.
Tu m'as révélé le bonheur,
Quand je croyais, qu'il n'existait pas.

J'espère encore dans un miracle.
Je rêve encore à toi !
Je t'attends encore...

Oana Sabau, a XII-a B

Regret...

Solitaire...
Je te cherche à l'horizon dévasté,
Mille frissons passent à travers mon cœur
En voyant que tes yeux marrons
Fuient l'appel de mon âme
Ne desirant pas savoir de ma nostalgie
Et rompant mon vol
Vers toi.

Sur la terre que tu marches chaque instant
Moi, chérie, je me transformerais
Pour embrasser ta blanche plante du pied
Qui pèse avec indifférence mon corps
Soulevant à chaque pas
En moi, un frisson.

Quand je t'aperçois dans des horizons déserts
Avec ta figure pâle et froide,
Mon âme vole jusqu'au ciel,
Et ma paume chaude,
Frémissante voudrait que je caresse
Ta joue blanche
A des touchers doux tranquilles

Je mesure le temps accablant
Qui passe beaucoup trop difficilement
Un sablier c'est mon âme,
Pour les beaux souvenirs,
Qui, jour après jour
Me provoquent des douleurs.

Darian Ceica, a IX-a C

L'ange

Je vois un visage d'ange
Par le brouillard des souvenirs
Je vois un visage d'enfant
Qui allège ma souffrance ;

Un sourire innocent
Me fait oublier la douleur
Je crois aux miracles,
Un miracle m'a rendue heureuse !

Cet ange-là, tendre,
Vivra pour toujours dans mon âme...
M'aidera me redresser,
Me rendra l'espérance.

Dieu m'aime !
Il me l'a prouvé par cet ange,
Une âme tendre, un enfant...
Qui aime et qui est aimé.

Les yeux de cet ange expriment
Une bonté infinie.
Un amour infini pour le Père,
Et pour la vie.

Ange, enfant, âme éternel...
Tu existes !

Oana Sabau, a XII-a B

An interview with our teacher...

1. Hi, Austun! Could you tell us something about yourself? Where do you come from? What are your hobbies? Tell us something about your family...

A: *I'm 26, I'm from USA, the greatest country in the world, Atlanta / Georgia and I've been in Romania for a year and a half. I like music, movies, baseball, rugby, playing pool and going out.*

I come from a very large family: mom, dad, 13 brothers and sisters. I'm the oldest (May 19th). All my family lives in Georgia.

2. How comes that you are here, teaching Romanian students and what made you join the Peacecore Organization?

A: *I like volunteering. Voluntary work is one of America's greatest values. I've been volunteering since I was in highschool. I've volunteered in relief and refugee organizations. Volunteering makes me feel like a good person, that I'm doing something beneficial for the world. I hate selfishness and do my best to be opposite!*

3. What was your first impression about Romania?

A: *I arrived in June 2003 and it was around 35 °C. I couldn't believe it was so hot here. I also arrived in Ploiesti. So my first impression wasn't a positive one. Soon I realized that it wasn't appropriate. I soon met my host family and began my introduction or emersion into the Romanian culture.*

4. What about the people here? What's your opinion about them?

A: *Romanian people are wonderful. They are warm and friendly interested in my culture, and intelligent. This country is also very beautiful and diverse, from the seaside to the Prahova Valley, to scenic Transylvania. My impression of Romania is a positive one.*

5. If you could have chosen another country to be sent to, which one would that be? Why?

A: *I would have been sad if I hadn't got Romania. But if I had to choose another one, it would have been Macedonia.*

6. What are the major differences between schools here and the ones in the U.S.A.?

A: *They are similar in some aspect but the major difference is that students in America learn upper-level sciences and Mathematics in the 11th and 12th form. They don't learn Physics in the 9th form. Also, Americans don't study foreign languages as much as Europeans.*

7. What do you think about the way Romania students dress?

A: *I think Romanians care too much about their appearances. Students wear some clothes that aren't appropriate for a learning institution. They're very liberal in the way they dress.*

8. What about their behaviour during classes?

A: *Romanian students are generally cheekier than I'm used with. But then, again, it could be that I'm too nice as a teacher, and they take advantage of me.*

9. If you could change anything about the time spent in Romania, what would that be?

A: *I would try to be more productive. I don't think I've used my time very wisely. I could have done many more things, like learn to play the guitar or dance on "manele".*

10. What are your plans for the future?

A: *Master's programme in Sweden or Arizona. I'm hoping for Sweden. Scandinavia is my favourite place on Earth.*

11. A message for your colleagues and your students...

A: *I love you all! If you ever come to the greatest country in the world, look me up. You're always welcome! Thank you very much. Bye!*

Yvi is knitted through life's climbing thread
It's sweet, bitter... all mine...

The sun is melted-steam of red and yellow,
on the white sky, shading tears with thirst
through the golden grains of sand.
All is in rain, obedient to Him:
will, faith, desire are smoke.

Yvi is knitted through death's climbing thread
It's joyful and sad... my hatred and love...

The moon is adored smoke of red and black,
On the tattered sky, raining with stars
through the scarcely flown blood.
All is in rain, obedient to Him:
will, faith, desire are smoke.

Ivy is knitted through desire's climbing thread
They are steam, smoke... vainly I say no...

I get lost among the steam and smoke,
through the sand and blood,
with thirst I drink the rain,
but I'm not dying...
It's just me...

it's not my fault Others have hit the bulwark
before me
yes I know this shouldn't have
happened to me but I'm only human
because of this silence I can't hear a sound
my brain is freezing
and my thoughts remain blocked
until spring
there's sun in my room
and clouds and wind snowfall
a clock is hanging by
a nearly torn rope
it became red because of the wind
Maybe it suffers

nothing is special here
not even the withered roses from the vase
not even the scattered papers of poems
not even the caudles which grow dimmed
through the books dictionaries notebooks
not even the soul that's hanging from the ceiling
not even the dampness around it
or the telephone that once was

an idea is sitting fainted under the bed
another is somewhere between the chairs and table
near the wardrobe is a little pile
of half of reflections
forbidden thoughts are sitting buried
through the wardrobes and chests
covered by a thick layer
of „I should have forgotten you”
and look that I didn't make it

Daniela Crăsnanu, a XII-a B

III NE MÂNDRIM CU...

Ne-a venit ideea acestei rubrici pe când încercam să găsim o formulă de prezentare a reușitelor elevilor noștri la concursul de creație în limba franceză, *Primăvara scrisului*. Am realizat atunci că, având în vedere calitățile și performanțele elevilor de la *Stanca*, vom avea, de fiecare dată, cu ce construi o asemenea rubrică. Vă oferim, în următoarele rânduri, informații despre cei care s-au remarcat în literatură și teatru, iar în numărul următor vom vorbi despre sport și proiecte de colaborare internațională. Iată:

Le printemps de l'écriture

Poésie — Oana Sabău, clasa a XII-a B — locul I

Daniela Crăsnanu, clasa a XII-a B — locul II

Anca Farcău, clasa a IX-a B — locul II

Récit — Andreea Budulean, clasa a IX-a B — locul II

Noi doi și ale noastre buze moi...

Dublu interviu cu elevii Diana Turtureanu și Ciprian Cosma

C: Care dintre spectacolele în care ai jucat ți-a plăcut cel mai mult?

D: Fiecare spectacol a fost special în felul său. Totuși, dintre *Antigona* de Sofocle, *De veghe în lanul de secară* de J.D. Sallinger, *Veronika se hotărăște să moară* de Paulo Coelho și *Crotorii cei mari din Valahia* de Al.T. Popescu, aș alege *Antigona*. Poate pentru că a fost primul... Dintre roluri l-aș alege pe cel din *Veronika*... Care a fost cel mai important moment pentru tine, privind rolurile interpretate?

C: „Cel mai cel” a fost momentul *Antigona*, fără egal (deocamdată). Fiind primul, era cel mai încărcat de emoții. Pe urmă, cerșetorul orb din *De veghe în lanul de secară*, apoi rolul pe care l-am împărțit în *Veronika*..., care a fost, pentru mine și ultimul jucat și pentru care am repetat cel mai mult. Privind activitatea noastră din teatru, eu am făcut deja contact cu acest stil de viață. Care ar fi părerea te despre acest lucru?

D: Din afară totul pare boem... sună bine pentru unii „a fi actor”. Dar este atât de multă muncă la mijloc... și asta am simțit-o pe propria mea piele. Unii își inchipuie că actorul învață într-o zi textul, iar în următoarea se scoate piesa. Pușini știu că se repetă ceasuri în șir... și nu o dată ne-a prins ora unu noaptea pe scenă, repetând. Se repetă cel puțin o lună și jumătate pentru un spectacol. Iar apoi lumea vine și mănâncă semințe în sală... Tudor Chirilă spunea: „Costă că te face să răzi, frate!” Și încă ceva: actorii nu sunt nici bețivi, nici curvari. Cred că oriunde se mai bea o bere după muncă, se mai flirtează... Lumea e rea cu acești „apostoli” ai scenei. Sună poate banal, dar așa este! **Dar părerea ta, care este?**

C: Îmi place viața de teatru, stilul de a exista al celor ce-l slujesc, felul lor de a respira. Mirosul de praf îmbibat cu vise și cu replici, pe care-l simți când intri... Nu credeam că e atât de frumoasă această viață. Da, ai dreptate, Diana. Lumea e rea cu acești așa-ziși „pierde-vară”. Da, poate să fie așa, dar eu încă n-am simțit-o. Atât timp cât am fost în teatru, am simțit asta... A fost doar muncă. Și viața din afară... fiecare trăiește după placul său. **Ai vreun model în teatru, film...?**

D: Nu neapărat... Admir multe actrițe de teatru sau film. Îmi place mult Daniela Nane. Are „ceva”... Ca actrițe de film: Renée Zellweger, Gwyneth Paltrow... De la noi din teatru, nu am neapărat un model. Le admir pe majoritatea. Dar, cred că la 40 de ani, mi-ar plăcea să am stilul Adriannei Văda. **Dar tu?**

C: Dintre actori îmi place mult Ștefan Mareș, Puiu Ardelean – păcat că nu mai joacă – Ovidiu Matioc, Iurie Darie. Cam atât! Aș lua de la ei stilul de a juca, tehnica de construire a personajului. Cred că aș lua puțin de la fiecare. **Ai un rol pe care-l visezi? Ce ți-ar plăcea cel mai mult să joci?**

D: Mi-ar plăcea mult să joc Zita în *O noapte furtunoasă* de Caragiale. Consider că e un personaj care se mulează pe personalitatea mea. Dar rolul pe care-l visez și care cred că momentan m-ar împlini este, Nora din *O casă de păpuși* de Ibsen. Cred că acesta ar fi „rolul meu” Al meu, bineînțeles dacă tu ai fi Torvald! **Tu ai vreun rol cu care dormi?**

C: Nu am neapărat unul... îmi place rolurile comice, dar sunt greu de construit. Se zice că „să mori e ușor, dar să faci comedie e greu”. Hamlet ar fi unul din rolurile „cu greutate” pe care mi le-aș dori. Știm amândoi că teatru în România este, în general, slab plătit. Nu te-am întrebat niciodată, dar acum am această ocazie, de ce nu alegi altceva?

D: Cineva mi-a spus odată un lucru foarte inteligent: „Cu meseria asta poți să le faci pe toate”. Astă-seară sunt doctoriță, mătină, profesoară, iar săptămâna viitoare, casnică. E adevărat că doar pentru vreo două ore, cât durează un spectacol... dar încerci multe stări. **Și tu, de ce nu vrei altceva?**

C: Asta vreau să urmez și cred că sunt făcut pentru asta. Am așa, un „feeling”. Poate voi alege și un alt job pe lângă, dar nu știu dacă e timp fizic pentru așa ceva. Acum nu mă gândesc la partea financiară, vreau doar să mă bucur de vârsta mea... încet, încet, vor veni și problemele acestea...

D: Ai dreptate.

În încheiere aș adăuga o mică întâmplare trăită de acești doi „copii” aspiranți la roluri mari: Eram, anul trecut, de Zina Mondială a Teatrului, la Cluj, la o premieră. În deschiderea spectacolului, o actriță a rostit câteva cuvinte. Le notăm și noi: „Unii vin la teatru pentru a se relaxa. Să lase problemele pentru vreo două ore. Alții – pentru că așa dă bine, unii pentru a-și etala ținutele care mai de care. Sunt oameni care vin pentru că așa trebuie, iar alții merg la teatru pentru că, pur și simplu, nu pot trăi fără el.”

Ei, bine... noi doi facem parte din ultima categorie. Și ne mândrim cu asta!

ELEVUL DE LA STANCA ȘI MUZICA

Având în vedere că școala noastră este o adevărată pepinieră de talente, în cele ce urmează ne-am propus să interviuăm, în acest număr, una dintre trupele existente aici:

THC – Andrei (Monoton), a XII-a A și Cristi (Alias), a XII-a B

R: Ce înseamnă pentru voi muzica?

T.H.C: Modalitate de a ne exprima gânduri și sentimente în legătură cu anturajul, viața și oamenii ce ne înconjoară, modalitate de protest împotriva unor reguli aberante uneori.

R: Când ați înființat oficial trupa?

A: În 2001. În clasa a IX-a;

C: Da, Andrei a venit cu ideea și, iată-ne...

R: Ce înseamnă **THC** pentru voi?

C: **THC?** Un concept de viață. Cântăm ceea ce gândim, ce facem sau ce am vrea să facem, dar nu-i posibil din cauza unor mentalități care, din păcate, dețin puterea (fac referință la puterea politică, puterea anumitor cadre didactice care profită de poziția lor.)

R: Care este stilul abordat de trupa **THC**?

A: Rap, underground-necomercial, nu orem să ne vindem muzica, doar să o facem cunoscută.

R: De ce tocmai acest stil?

C: Am abordat acest stil, deoarece prin el ne putem exprima cel mai bine.

R: Cine vă face muzica și versurile, aveți pe cineva sau vi le compuneți voi?

A: Amândoi lucrăm la versuri, dar Cristi se ocupă de partea muzicală.

R: Ați scos ceva albume până acum?

A: Nu, nu am seos încă... dar Cristi a avut un mare succes cu proiectul lui solo.

C: Da, am scos un album underground, fapt ce a constat în imprimare câtorva CD-uri pe care le-am împărțit la cunoștințe și au ajuns chiar în Zalău și Bistrița.

R: Cum a reacționat publicul la ascultarea lor?

C: Cei care au ascultat au fost mulțumiți, părerea mea e că a ieșit destul de bine dacă luăm în considerare că am lucrat aproximativ un an la el. Am făcut singur negativele, versurile, înregistrările, fără ajutorul unui studio sau a unei persoane ce lucrează în domeniu.

R: Cum se numește albumul?

C: **Primul pas...** Menționez că a apărut înaintea albumului **Următorul pas** a lui Bitză.

R: Aveți vreo piesă preferată de pe acest album?

C: Da, **Delir...** pentru că piesa reflectă exact starea în care mă aflam atunci. Am avut un **artificiu de compoziție...**

R: Ceva concerte, apariții TV sau radio?

A: Cel mai tare concert a avut loc în Zalău unde am tras un show de zile mari!

C: Da, am ridicat sala în picioare. Faimoasa cântăreață de muzică pop-rock, Angel, n-a avut nici pe jumătate succesul de care ne-am bucurat noi.

R: Vă simțiți superiori celorlalți, acum că sunteți mai **importanți**?

A: Nu suntem mai **importanți**, nu ne simțim așa, nu ne dăm importanță, dar bineînțeles că ne simțim **altfel** în sufletul și în conștiința noastră

R: Planuri de viitor?

C: Da, să ajungem la facultate!!!

R: Muzica sau școala este mai de preț pentru voi?

C: Școala, dar nu în sensul de a fi acolo și a lua notițe, ci de a învăța, de a ajunge undeva în viață...

A: Să ajungem la douăzeci și ceva de ani să avem un loc bun de muncă și muzica să fie un hobby, dar totuși să dăm dovadă de profesionalism și să fim cunoscuți în undergroundul românesc prin mesajele pe care le dăm și pe, pe cât posibil, prin originalitate

R: Un ultim salut fanilor voștri...

C: Nu avem fani, doar cunoștințe.

Crina Ziman, a X-a E

Lupta dintre clasamente

Probabil v-ați întâlnit prin liceu cu noi sau cu reporterii noștri. V-am întrebat, v-am cerut părerea... Acum a venit rândul nostru de a vă arăta acel renumit **Top muzical** din Colegiul Național *Doamna Stanca*. Din numeroasele voastre propuneri am dedus care sunt cele mai populare trupe și piesele ale acestora. Alături de *topul nostru*, al elevilor de la *Stanca*, veți mai găsi și unul național.

Topul nostru:

1. Green Day – *Boulevard of broken dreams*
2. Morandi – *Love me*
3. Linkin Park & Jay-Z – *Numb/Encore*
4. Praf în Ochi – *1000 de gânduri*
5. Animal X – *Pe net*
6. 50 Cent – *Candy Shop*
7. Jennifer Lopez – *Get right*
8. Alicia Keys – *Karma*
9. Britney Spears – *Do something*
10. Impact – *Babe*
11. Gwen Stefani feat. Eve – *Rich girl*
12. Blue – *Guilty*
13. 50 Cent – *If I can't*
14. Destiny's Child – *Soldier*
15. Usher & Alicia Keys – *My Boo*
16. Metallica – *Low Men's Lyric*
17. Linkin Park – *Breaking the Habbit*
18. Paraziții – *F**k you România!*
19. Erminem – *Just lose it*
20. X-Zibit – *Mean Muggin'*

Top 15 românesc:

1. Loredana – *Lele*
2. Adler & MCA – *În culori*
3. Miki – *Jumătate*
4. Proconsul – *Altceva*
5. Lil'Lee – *Aproape de tine*
6. Racla feat. Dee – *2 in 1*
7. Simplu – *Zece*
8. Reflex – *Cu viteza luminii*
9. Anna Lesko – *Nu mai am timp*
10. M & G feat. Tataee – *Asalt Raggafonic*
11. Sistem feat. Alexandra Ungureanu – *Departate de tine*
12. Bere Gratiu – *Câmpuri de luptă*
13. Voltaj – *Povestea oricui*
14. Impact – *Babe*
15. Asia – *Nu spune nu*

Stela Chiș, a X-a E
Ioana Suci, a X-a E

HAI SĂ VORBIM DESPRE...

Am conceput această rubrică pentru a vă pune la dispoziție un forum în care să vă puteți exprima și în ceea ce privește problemele care nu pot fi incluse în domeniile acoperite de celelalte rubrici.

Chiul

Un sondaj făcut în rândurile elevilor noștri, pe tema uneia dintre *ocupațiile* frecvent întâlnite în școală, a scos la iveală opiniile celor de la *Stanca* despre **chiul**.

1. Ce părere ai despre elevii care chiulesc?

R.B. – Ori nu și-au pregătit lecția/ tema și, decât să ia o notă proastă, mai bine o absență, ori sunt plictisii de ore. Avem ore care pur și simplu nu ne stârnesc interesul absolut deloc..

C.M. – Nu am o părere bună, dar dacă au un motiv întemeiat sau e vorba de o urgență atunci... *SE IARTĂ*

A.C. – Cei care chiulesc pentru o cauză sănătoasă cum ar fi: *mă duc la o ciocolată caldă/ceai fierbinte să scap și eu de răceala asta care mă pândește de când a început anul școlar...și cred că n-o să scap de ea până la vacanță*, aceștia ar trebui iertați. Știi cum se spune: *o răceală netratată poate avea urmări grave.*

2. Ce părere ai despre cei care nu chiulesc?

R.B. – Nu știu...Probabil sunt foarte deștepti, se pregătesc la toate materiile sau le e frică de *CONSECINȚE*.

C.M. – Dacă motivul prezenței lor la ore este studiul și nu, vorba vine, *fac și eu act de prezență*, părerea mea este una pozitivă, dar dacă sunt din aceia care numai de lecția de... n-au chef, m-aș lipsi de prezența lor.

A.C. – Probabil sunt niște *zoareci de bibliotecă*, cărora nu le îngheață sângele în vene când intră profa în clasă și spune: *Scoateți o foaie de hârtie... Aveți 20 de minute... Predați lucrările*. Parcă-i crește inima când intră și ne dă pastila cu *lucrare de control*. Omul trebuie să treacă și prin asta... toți au avut parte de astfel de tratamente, nu-i așa?

3. De ce chiulești?

R.B. – Nu am obiceiul să chiulesc... prea des. Doar când nu mi-am făcut tema sau nu mi-am învățat și prefer să *pușc* o absență decât o notă mică... sau pur și simplu plec fiincă nu am chef de oră.

C.M. – Chiulesc atunci când intervine o problemă personală care nu permite amânare.

A.C. – Să știți că nu chiulesc *mult*, dar când o fac merg pe motto-ul celorlalți: *mai bine o absență decât o notă mică* și, desigur, când nu-i Csabi de serviciu.

Alina Clejan, a XI-a A

Complexele de inferioritate

Complexele de inferioritate au devenit o problemă majoră, mai ales în rândul tinerilor, atât a fetelor cât și a băieților. Încă din perioada adolescenței, deopotrivă fetele și băieții încep să fie preocupați de aspectul lor fizic. Fiecare dintre noi are nemulțumiri cu privire la felul în care arată, fiecare dorește să arate cât mai bine. Din păcate, în ziua de azi se pune accentul pe aspectul fizic în proporții considerabile, foarte puțin contând calitățile interioare: ambiția, bunătaea, inteligența.

Mulți suferă de impresii greșite asupra aspectului, dar în realitate nu există persoană urâtă, fiecare e unic. Tot ce contează e ca omul să fie original, să aibă un caracter aparte care să-l evidențieze în societate. Desigur, orice persoană are un model în viață, care îl ajută în definirea caracterului, dar calitățile preluate de la acesta trebuie refolosite cu originalitate.

Mulți spun că cei frumoși sunt urâți în interior, iar cei urâți sunt frumoși în interior. De vreme ce oameni urâți nu există nu se poate vorbi de așa ceva. Trăsăturile de caracter moral se evidențiază în trăsăturile fizice. De exemplu, o persoană rea va avea trăsături care exprimă răutatea, făcând-o neplăcută celorlalți. O persoană bună, voioasă, va avea o expresie a feței strălucitoare, veselă, ieșind în evidență prin energia transmisă celorlalți.

Foarte multe persoane nu au încredere în sine, iar acest lucru reiese ușor din comportament. În orice activitate, omul nesigur se va încurca din cauza fricii de eșec. Aici intervine și pesimismul cu care privește lucrurile. Dacă se continuă pe această undă, va deveni o persoană marginalizată, fără prieteni.

Cunoașteți, probabil vorba: „oamenii ne văd prin ochii noștri”... deci, **dacă noi ne considerăm urâți, ne autocriticăm cu orice ocazie, ce putem aștepta de la ceilalți?** Neîncrederea se citește pe fețele noastre, iar dacă noi nu avem încredere în noi, atunci cum putem să așteptăm ca ceilalți să aibă... să ne considere interesați? Mulți dintre noi se cred inferiori celorlalți, de multe ori ne gândim că noi nu suntem așa deștepti, că nu arătăm așa bine... și ignorăm faptul că toți suntem frumoși dintr-un anumit punct de vedere, că fiecare persoană e unică. **Încrederea în sine e cheia către o părere bună despre tine!**

V-ați întrebat vreodată, de ce un băiat sau o fată care nu arată așa bine are succes la fete respectiv la băieți? Răspunsul este simplu: pentru că are încredere în sine, este conștient de faptul că are calități pe care alții nu le au și, în plus, se consideră frumos, iar în ochii celorlalți chiar așa apare. Ați văzut o fată frumoasă de mână cu un băiat „urât” și invers? V-ați gândit cum poate fi acea fată cu el... Dar nu știți că „gusturile nu se discută”? Fiecare are anumite preferințe, gusturi prin care se deosebește de ceilalți. Cum ar fi ca toți băieții să placă o singură fată și invers? Fiecare băiat sau fată are ceva prin care atrage.

Pentru a învinge complexe de inferioritate trebuie să ne înarmăm cu veselie, multă veselie.

Acele gânduri negative care trec prin mintea noastră, nu fac decât să ne interiorizeze, să ne închidă și să ne morborască. În primul rând, trebuie să renunțăm la a ne critica, la a ne ironiza. Apoi trebuie să înfruntăm situațiile dificile cu zâmbetul pe buze, să gândim pozitiv. Pentru a ne face plăcuți celorlalți trebuie să ne facem plăcuți nouă înșine. În acest scop, o porție de râs în oglindă și gândul: „sunt frumoasă” sau „sunt frumos”, fac cu adevărat minuni. O fată zâmbitoare este întotdeauna mai interesantă, mai atrăgătoare decât o fată tristă, preocupată de gânduri negative.

Viața e frumoasă și nu merită risipită prin preocuparea pentru griji și suferință inutilă. Cei care suferă nu rezolvă nimic, cei care au o atitudine negativă față de existență din cauza complexelor, nu se vor bucura de darurile oferite de viață. Trebuie să ne bucurăm de fiecare moment trăit, de nimicurile plăcute care ni se întâmplă. Să privim în jur, să observăm lucrurile care ne aduc bucurii: o floare, un băiat, o fată...

Adolescența este perioada dragostei. Dacă vom continua să ne subapreciem, vom ajunge să credem că nimeni nu se uită la noi, că nimeni nu ne place. Prin urmare, trebuie să eliminăm aceste complexe, să avem încredere în noi înșine pentru a ne schimba radical viața în bine. Trebuie să încercăm să fim veseli tot timpul, să ne distrăm cu orice ocazie, să profităm de viața lipsită de griji prea mari pe care o trăim acum. Grijiile care ni le facem noi nu-și au rostul. Așadar, să încercăm să zâmbim tot timpul!